

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA w ŁODZI

Aleja Piłsudskiego 8
90-051 Łódź, P - 73
Tel. (0-42) 636-36-89, Fax (0-42) 636-07-12
E-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO-411-19/06/TD

Łódź, dnia 28 listopada 2006r.

DECYZJA Nr RŁO – 31/2006

I. Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, Nr 170, poz. 1217) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy oraz § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 18, poz. 172; Dz.U. z 2003 r. Nr 6, poz. 68), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu w dniu 27 lipca 2006 r. przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o.,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

1. **uznaje się za ograniczającą konkurencję** i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, praktykę polegającą na nadużywaniu przez Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o. pozycji dominującej na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmującym obszar Gminy Poddębice polegającym na narzucaniu uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o. nie ponosi odpowiedzialności za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody bądź ograniczenie lub wstrzymanie odbioru ścieków wywołane brakiem wody na ujęciu;
2. **uznaje się za ograniczającą konkurencję** i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, praktykę polegającą na nadużywaniu przez Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o. pozycji dominującej na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmującym obszar Gminy Poddębice polegającym na narzucaniu uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o. nie ponosi odpowiedzialności za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody bądź ograniczenie lub wstrzymanie odbioru ścieków wywołane zanieczyszczeniem wody na ujęciu w sposób niebezpieczny dla zdrowia i życia;

3. **uznaje się za ograniczającą konkurencję** i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, praktykę polegającą na nadużywaniu przez Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o. pozycji dominującej na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmującym obszar Gminy Poddębice polegającym na narzucaniu uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o. nie ponosi odpowiedzialności za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody bądź ograniczenie lub wstrzymanie odbioru ścieków wywołane przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych;
4. **uznaje się za ograniczającą konkurencję** i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, praktykę polegającą na nadużywaniu przez Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o. pozycji dominującej na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmującym obszar Gminy Poddębice polegającym na narzucaniu uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, z których wynika, iż w przypadku zaboru wodomierza zawinionego przez usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się odpowiednio do ilości, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociągowego od dnia ostatniego odczytu wodomierza;
5. **uznaje się za ograniczającą konkurencję** i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, praktykę polegającą na nadużywaniu przez Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o. pozycji dominującej na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmującym obszar Gminy Poddębice polegającym na narzucaniu uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, z których wynika, iż odbiorca usług może domagać się od Przedsiębiorcy obniżenia należności w razie dostarczenia wody o pogorszonej bądź złej jakości, jednak – jeżeli taryfa nie stanowi inaczej - obniżenie to nie może być większe niż 10% należności za wodę dostarczoną w okresie trwania zakłócenia.

II. Na podstawie art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, Nr 170, poz. 1217) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 18, poz. 172; Dz.U. z 2003 r. Nr 6, poz. 68),

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o. **karę pieniężną** w wysokości 3 000 PLN (słownie złotych: trzy tysiące), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej: „Prezesem Urzędu”) prowadzone było z urzędu postępowanie wyjaśniające w sprawie badania lokalnych rynków zbiorowego zaopatrzenia w wodę oraz zbiorowego odprowadzania ścieków w województwie łódzkim i świętokrzyskim, w tym badania warunków umów o dostawę wody i odprowadzanie ścieków stosowanych przez przedsiębiorców, w kontekście przestrzegania przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (zwana dalej: „ustawa o okik”). Analiza zgromadzonych w postępowaniu materiałów i informacji dotyczących Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o. (zwany dalej: „Przedsiębiorca” lub „MPWiK”) dała podstawy do przyjęcia, iż Przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o okik w zakresie art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6.

Mając na uwadze powyższe, Postanowieniem Nr 1/411-19/06 z dnia 27 lipca 2006 r. zostało wszczęte z urzędu postępowanie antymonopolowe, w związku z podejrzeniem naruszenia zakazu określonego w art. 8 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 6 ustawy o okik, polegającym na nadużywaniu przez Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o. pozycji dominującej na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków obejmującym obszar Gminy Poddębice poprzez:

1. narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi Przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody bądź ograniczenie lub wstrzymanie odbioru ścieków wywołane brakiem wody na ujęciu;
2. narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi Przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody bądź ograniczenie lub wstrzymanie odbioru ścieków wywołane zanieczyszczeniem wody na ujęciu w sposób niebezpieczny dla zdrowia i życia;
3. narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi Przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody bądź ograniczenie lub wstrzymanie odbioru ścieków wywołane przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych;
4. narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, z których wynika, iż w przypadku zaboru wodomierza zawinionego przez usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się odpowiednio do ilości, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociągowego od dnia ostatniego odczytu wodomierza;
5. narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, z których wynika, iż odbiorca usług może domagać się od Przedsiębiorcy obniżenia należności w razie dostarczenia wody o pogorszonej bądź złej jakości, jednak – jeżeli taryfa nie stanowi inaczej - obniżenie to nie może być większe niż 10% należności za wodę dostarczoną w okresie trwania zakłócenia.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania antymonopolowego Przedsiębiorca w piśmie z dnia 16 sierpnia 2006 r. wskazał, iż nigdy nie uzyskał nieuzasadnionych korzyści na skutek realizacji zapisów umowy zakwestionowanych przez Prezesa Urzędu. Przedsiębiorca wyraził ponadto wątpliwość co do zasadności postawionych zarzutów. Uzasadniając swoje stanowisko przywołał postępowanie prowadzone przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegaturę w Łodzi sygn. RŁO/62-6/04/PJ, w trakcie którego dokonano kontroli wzorców umów stosowanych przez MPWiK w obrocie z konsumentami. Jak wskazał Przedsiębiorca, po dokonaniu wymaganych przez Organ Antymonopolowy zmian w treści kontrolowanych wzorców, w piśmie sygn. RŁO/62-6/04/PJ-3 stwierdzono, iż „kontrola nowych, poprawionych wzorców umownych nie wykazała naruszeń praw i interesów konsumentów”. Przedsiębiorca wyjaśnił ponadto, iż od czasu zakończenia ww. postępowania zapisy stosowanych wzorców umów nie uległy zmianie. Jednocześnie wniósł o umorzenie postępowania antymonopolowego.

Prezes Urzędu zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego pismem z dnia 3 listopada 2006 r. informując jednocześnie o możliwości zapoznania się strony lub jej pełnomocnika z materiałem zgromadzonych w aktach sprawy oraz o prawie do końcowego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i przedstawionych zarzutów. Przedsiębiorca skorzystał z tego prawa. W piśmie z dnia 7 listopada 2006 r. poinformował o wprowadzeniu od dnia 10 listopada 2006 r. zmian do treści stosowanych wzorców umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków. W piśmie z dnia 13 listopada 2006 r. przedstawił ponadto nowy wzór umowy oraz zobowiązał się do przedstawienia do dnia 30 listopada 2006 r. kopii przykładowych umów zawartych z odbiorcami według nowych wzorców.

W toku postępowania Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o. jest przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (tekst jedn. Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858) – zwana dalej: „ustawa o zaopatrzeniu w wodę”. Przedsiębiorca działa na podstawie wpisu do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000176772 (dowód: karty nr 16-21). Przedmiotem działalności Przedsiębiorcy jest m.in. pobór, oczyszczanie i rozprowadzanie wody oraz odprowadzanie ścieków. Na rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę oraz zbiorowego odprowadzania ścieków MPWiK zaspokaja potrzeby odbiorców indywidualnych, zbiorowych i instytucjonalnych na obszarze Gminy Poddębice (dowód: karta nr 10). Na wskazanym obszarze MPWiK prowadzi działalność w oparciu o Decyzję Burmistrza Miasta Poddębice z dnia 10 stycznia 2003 r. zezwalającą MPWiK na prowadzenia zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie Gminy Poddębice (dowód: karty nr 10-15).

MPWiK eksploatuje trzy ujęcia wody dla potrzeb miasta Poddębice i stanowią one jego własność. Ponadto, dla potrzeb odbiorców z pozostałego terenu Gminy Poddębice, eksploatuje osiem ujęć wody, których właścicielem jest Gmina Poddębice (dowód: karta nr 25).

Ustalono, iż w dacie wszczęcia niniejszego postępowania MPWiK przy zawieraniu umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków posługiwał się wzorcami umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, które znajdowały się w obrocie gospodarczym od stycznia 2003 r. (dowód: karty nr 7). W okresie od dnia 27 lipca 2005 r. do 8 sierpnia 2006 r. MPWiK podpisał z odbiorcami 96 umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków według przedstawionych wzorców umów (dowód: karty nr 24).

MPWiK związany jest umowami o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków z 3.267 odbiorcami (dowód: karta nr 7).

W treści wyżej wymienionych wzorców umów zawarte są między innymi następujące postanowienia umowne:

- „Przedsiębiorstwo nie ponosi odpowiedzialności za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody bądź ograniczenie lub wstrzymanie odbioru ścieków wywołane brakiem wody na ujęciu”;
- „Przedsiębiorstwo nie ponosi odpowiedzialności za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody bądź ograniczenie lub wstrzymanie odbioru ścieków

wywołane zanieczyszczeniem wody na ujęciu w sposób niebezpieczny dla zdrowia i życia”;

- *„Przedsiębiorstwo nie ponosi odpowiedzialności za ograniczenia albo wstrzymanie dostaw wody bądź ograniczenie lub wstrzymanie odbioru ścieków wywołane przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociagowych i kanalizacyjnych”;*
- *„W przypadku zaboru wodomierza zawinonego przez Odbiorcę lub wykazania, że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z winy Odbiorcy, ilość pobranej wody nalicza się odpowiednio do ilości, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociagowego z dniem od ostatniego odczytu wodomierza”;*
- *„Odbiorca może się domagać od Przedsiębiorstwa obniżenia należności, w razie dostarczania wody o pogorszonej bądź złej jakości. Jeżeli taryfa nie stanowi inaczej, obniżenie to nie może być większe niż 10% należności za wodę dostarczoną w okresie trwania zakłócenia” (dowód: karty nr 9).*

MPWiK w piśmie z dnia 16 sierpnia 2006 r., opisując tryb zawierania umów z odbiorcami, poinformował, iż każdy potencjalny usługobiorca zostaje zapoznany z treścią umowy o dostawę wody i odprowadzanie ścieków, a ponadto otrzymuje Regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy Poddębice. Stwierdził również, że treść postanowień wzorców umowy nigdy nie była kwestionowana przez odbiorców. Przedsiębiorca w okresie od 27 lipca 2005 r. nie prowadził rozmów (negocjacji) z odbiorcami w sprawie warunków świadczenia usług zaopatrzenia w wodę i odprowadzanie ścieków (dowód: karta nr 50).

MPWiK jest jedynym podmiotem, który świadczy usługi zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na wskazanym w zezwoleniu obszarze (dowód: karta nr 7).

W nowym wzorcu umowy przedstawionym w piśmie z dnia 13 listopada 2006 r. wykreślono zapisy będące przedmiotem zarzutów wymienionych w punktach 1-3 sentencji decyzji.

W odniesieniu do zarzutu wymienionego w punkcie 4 zapis postanowienia wzorca umowy otrzymał brzmienie: *„W przypadku zawinonego przez Odbiorcę zaboru wodomierza lub wykazania, że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z winy Odbiorcy ilość pobranej wody nalicza się zgodnie z par. 13 ust. 1”*. Par. 13 ust. 1 wzorca umowy mówi: *„W przypadku niesprawności wodomierza głównego, ilość pobranej wody ustala się na podstawie średniego zużycia wody w okresie 6 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności wodomierza, a gdy nie jest to możliwe – na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczby miesięcy niesprawności wodomierza”*.

W odniesieniu do zarzutu podniesionego w punkcie 5 sentencji decyzji dokonano zmiany treści kwestionowanego zapisu wzorca umowy na następującą: *„Odbiorca może domagać się od Przedsiębiorstwa obniżenia należności w razie dostarczenia wody o pogorszonej bądź złej jakości”*.

W wyżej wymienionym piśmie MPWiK poinformował również, że nie zawarł dotąd (tj. do dnia oznaczonego datą pisma) z żadnym odbiorcą umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków według poprawionego wzorca.

Mając powyższe na uwadze Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Dla uznania, że niniejsza sprawa ma charakter antymonopolowy, w pierwszej kolejności niezbędne jest ustalenie, czy w jej okolicznościach doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego. Ustawa o okik należy do dziedziny prawa publicznego i jako taka chroni interes ogólnospołeczny. Zgodnie art.1 ust. 1 ustawy o okik „ustawa określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów.” W czasie postępowania i przy wydawaniu decyzji Prezes Urzędu jest rzecznikiem interesu publicznego. Publicznoprawny charakter ustawy oznacza, że nie wszystkie zachowania przedsiębiorców i ich związków, nawet formalnie podlegające literze prawa, uzasadniają uruchomienie przewidzianych przez nią instrumentów. Powinno to następować tylko wówczas, jeżeli w następstwie zachowań naruszających ustawę o okik zagrożony jest interes ogólnospołeczny.

Interes publiczny w postępowaniu administracyjnym nie jest pojęciem jednolitym i stałym. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 29 maja 2001 r., sygn. akt I CKN 1217/98; por. też wyrok z dnia 27 sierpnia 2003 r., sygn. akt I CKN 523/01) publicznoprawny charakter ustawy antymonopolowej powoduje, iż znajduje ona zastosowanie wówczas, gdy jest zagrożony lub naruszony interes publiczny polegający na zapewnieniu właściwych warunków do powstania i rozwoju konkurencji. Za zagrożenie lub naruszenie konkurencji należy uznać – zdaniem Sądu – jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerszego kręgu uczestników rynku gospodarczego.

Źródłem działań podejmowanych przez MPWiK i będących przedmiotem zarzutu postawionego w niniejszej sprawie jest niewątpliwie jego siła rynkowa. Dla stwierdzenia naruszenia interesu publicznego wystarczające jest dowolne nadużycie siły rynkowej w relacjach ze słabszymi uczestnikami rynku, bowiem już sam fakt nadużycia posiadanej pozycji dominującej na rynku narusza interes publiczny. Dla oceny kwestii naruszenia interesu publicznego istotne jest także, iż praktyki eksploatacyjne (tj. takie praktyki ograniczające konkurencję, których istotą jest uzyskanie korzyści kosztem innych podmiotów, w tym nie prowadzących działalności gospodarczej) urzeczywistniają się głównie poprzez stosunki umowne, które w okolicznościach niniejszej sprawy mają charakter powtarzalny. Zakwestionowane w niniejszym postępowaniu postanowienia zawarte są we wzorcach umów o zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków powszechnie wykorzystywanych przez Przedsiębiorcę w obrocie gospodarczym, stosowanych zarówno wobec odbiorców będących konsumentami jak i wobec przedsiębiorców. O naruszeniu interesu publicznoprawnego w omawianej sprawie świadczy zatem fakt, że objęte zarzutami działania Przedsiębiorcy dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku, obejmującego odbiorców usług, z którymi zawarto umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, a także potencjalnych odbiorców usług Przedsiębiorcy. Negatywne skutki wynikające z zakwestionowanych zapisów godzą w szeroki i bliżej nieokreślony krąg podmiotów, wśród których konsumenci – będący najsłabszymi uczestnikami obrotu gospodarczego - mają znaczny udział. Należy w tym miejscu zważyć na fakt, iż Przedsiębiorca w okresie roku poprzedzającym datę wszczęcia przedmiotowego postępowania podpisał blisko 100 umów według wzorców zawierających podlegające ocenie Prezesa Urzędu zapisy, a wzorce te stosowane są w obrocie od 2003 r.

Za przyjęciem, iż w niniejszej sprawie doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego przemawia również fakt, iż przedmiotem umów zawieranych przez MPWiK jest dostarczanie wody. O szczególnym charakterze tego dobra przemawia niewątpliwie fakt, iż ustawodawca

wprowadził odrębne regulacje mające na celu zapewnienie ochrony odbiorcom – ustawa o zaopatrzeniu w wodę.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, że w niniejszej sprawie ma miejsce naruszenie przez MPWiK interesu publicznoprawnego, co uzasadnia jego ocenę w świetle przepisów ustawy o okik.

I.1.-I.3. W przedmiotowym postępowaniu antymonopolowym Przedsiębiorcy postawione zostały zarzuty naruszenia art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o okik polegającego na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku właściwym poprzez narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zbiorowe zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków w drodze zamieszczania w ich treści zapisów przewidujących, że Przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za ograniczenia albo wstrzymanie dostaw wody bądź ograniczenie lub wstrzymanie odbioru ścieków w przypadku:

- braku wody na ujęciu,
- zanieczyszczenia wody na ujęciu w sposób stwarzający niebezpieczeństwo dla zdrowia,
- przerw w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych,

Zgodnie z art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o okik *zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców. Nadużywanie pozycji dominującej polega w szczególności na narzucaniu przez przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów, przynoszących mu nieuzasadnione korzyści.*

Dla stwierdzenia praktyki ograniczającej konkurencję zdefiniowanej powyżej konieczne jest łączne wystąpienie następujących przesłanek:

- pozycji dominującej przedsiębiorcy na rynku właściwym,
- narzucania przez tego przedsiębiorcę określonych warunków umów,
- warunki te mają uciążliwy charakter,
- przynoszą one przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści.

Art. 4 pkt 1 ustawy o okik określa przedsiębiorcę jako przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej. Ustawa Prawo działalności gospodarczej straciła moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r. Nr 173, poz. 1807 z późn. zm.) - dalej zwana: „ustawa o SDG” - zgodnie z art. 66 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r. Nr 173, poz. 1808). Przepis art. 86 ustawy - Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej - podaje również, że ilekroć w obowiązujących przepisach jest mowa o przepisach ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej, należy przez to rozumieć właściwe przepisy ustawy o SDG.

Art. 2 ustawy o SDG definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, handlową, budowlaną, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i eksploatacja zasobów naturalnych, a także działalność zawodową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 tej ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność

gospodarczą. Ponadto, zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy SDG przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo do Ewidencji Działalności Gospodarczej.

MPWiK jest wpisany do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000176772. Tym samym MPWiK jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o okik.

Praktyki ograniczające konkurencję ujawniają się na rynku. Z tego względu punktem wyjścia dla rozstrzygnięcia sprawy jest określenie rynku właściwego. Określenie rynku właściwego będzie decydowało o tym, czy przedsiębiorca posiada pozycję dominującą.

Przez rynek właściwy rozumie się rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości uznawane są przez ich nabywców za substytuty oraz oferowane są na obszarze, na którym ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji – art. 4 pkt 8 ustawy o okik.

Rynkiem właściwym w znaczeniu produktowym, w niniejszej sprawie jest rynek zbiorowego zaopatrzenia w wodę oraz rynek zbiorowego odprowadzania ścieków. Działalność ta ma charakter zarobkowy i ciągły.

Niezbędnym elementem rynku właściwego jest jego wymiar geograficzny, oznaczający konieczność wskazania obszaru, na którym warunki konkurencji, mające zastosowanie do określonych towarów, są jednakowe dla wszystkich konkurentów.

W wymiarze geograficznym właściwy rynek produktowy w tej sprawie ograniczony jest zasięgiem sieci wodociągowej należącej do MPWiK. Zgodnie z udzielonym Przedsiębiorcy zezwoleniami na prowadzenie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obszar ten obejmuje teren Gminy Poddębice.

Uwzględniając powyższe za rynek właściwy w niniejszej sprawie należy uznać lokalny rynek zbiorowego zaopatrzenia w wodę oraz zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie Gminy Poddębice.

Zgodnie z art. 4 pkt 9 ustawy o okik przez pozycję dominującą rozumie się pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów. Domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40 %.

MPWiK na tak zdefiniowanym rynku właściwym jest monopolistą naturalnym, co wynika z faktu sieciowego charakteru urządzeń służących do dostarczania wody i odprowadzania ścieków. Z tego też względu podmioty ubiegające się o przyłączenie do sieci wodociągowo-kanalizacyjnej na wskazanym obszarze nie mają możliwości alternatywnego zakupu usług zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków od innego przedsiębiorcy. Nadto Przedsiębiorca wskazał, że na terenie wskazanym w zezwoleniach jest jedynym podmiotem świadczącym usługi zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków. Należy zatem uznać, że pierwsza przesłanka niezbędna do wykazania naruszenia art. 8 ust 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o okik została spełniona.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o okik przedmiotem oceny jest nie tylko treść zawieranych przez przedsiębiorcę umów, ale również okoliczności, jakie towarzyszą ich

zawieraniu. Dla wykazania, że Przedsiębiorca stosuje praktykę określoną w wyżej wymienionym przepisie, konieczne jest wykazanie, że kwestionowane warunki umów zostały odbiorcom usług narzucone. Narzucenie warunku umowy ma miejsce wówczas, gdy przedsiębiorca dysponujący pozycją dominującą na rynku właściwym, ogranicza swobodę kształtowania treści umów ze strony kontrahentów działających pod przymusem. Dzięki posiadanej sile rynkowej dominant może bowiem nie liczyć się z wolą innych uczestników rynku, którzy zmuszeni są akceptować ustalone przez niego warunki umowne, nawet, jeśli nie gwarantują one ekwiwalentności świadczeń. Warunki takie nie miałyby racji bytu, gdyby przedsiębiorca działał na rynku konkurencyjnym, dającym tym samym kontrahentowi możliwość wyboru ofert konkurujących ze sobą podmiotów. Wspomniany wyżej przymus kontrahenta wynika zatem z braku rzeczywistych alternatyw na rynku. Należy w tym miejscu szczególnie podkreślić fakt, że przedmiotowa sprawa dotyczy usług dostaw wody, a więc dostaw towaru nie znajdującego substytutu na rynku, a mającego zasadnicze znaczenie dla wielu dziedzin działalności gospodarczej, ale przede wszystkim dla konsumentów.

MPWiK jako dostawca usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, działa w warunkach monopolu naturalnego, tym samym dysponuje potencjałem niezbędnym dla narzucania swoim odbiorcom warunków umowy. W swojej działalności Przedsiębiorca posługuje się wzorcem umowy, którego zapisy ustalane są przez niego arbitralnie. Wzorce te, z racji powszechności zapotrzebowania na usługi, które definiują rynek właściwy w niniejszej sprawie, stosowane są powszechnie. Tym samym utartą praktyką stało się zawieranie umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez aprobatę przez odbiorców warunków umów – z góry określonych przez Przedsiębiorcę. Swoboda odbiorcy usług wodociągowych i kanalizacyjnych ograniczona jest więc do minimum, a zawarcie umowy następuje poprzez przystąpienie. Potwierdzają to informacje Przedsiębiorcy, który stwierdził, że tryb zawierania umów z usługobiorcami przedstawia się w ten sposób, iż usługobiorca zostaje zapoznany z treścią umowy o dostawę wody i odprowadzania ścieków, a ponadto otrzymuje Regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków. W przypadku umów o charakterze adhezyjnym, w których nie przewiduje się indywidualnego negocjowania warunków umownych, wystarczającą przesłanką dla uznania, że następuje ich narzucanie jest bowiem samo ich oferowanie przez dominanta w stosunkach danego rodzaju (E. Modzelewska-Wąchal, *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*, Wydawnictwo Twigger, Warszawa 2002, s. 118).

W okolicznościach niniejszej sprawy uznać należy zatem, iż warunki umów są przez Przedsiębiorcę odbiorcom usług narzucane, co wiąże się z posiadaną przez MPWiK siłą rynkową i adhezyjnym charakterem zawieranych umów. Została zatem spełniona druga przesłanka niezbędna do stwierdzenia naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisu art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o okik.

Kolejną przesłanką niezbędną do wykazania naruszenia art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o okik jest dowiedzenie, że podlegające ocenie Prezesa Urzędu i kwestionowane postanowienia umów mają uciążliwy charakter. Za uciążliwy warunek umowy uznaje się każdy warunek oznaczający dla jednej ze stron ciężar większy od typowych, tj. powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. Za typowe warunki umowne uznać należy co do zasady te, które stosowane są na zbliżonych produktowo rynkach konkurencyjnych. Dokonując analizy uciążliwości warunków umów można wszakże rozważyć, czy w hipotetycznej sytuacji istnienia konkurencji na danym rynku właściwym dominant byłby w stanie wynegocjować takie warunki umów (E. Modzelewska-Wąchal, *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*, Wydawnictwo Twigger, Warszawa 2002, s. 119). W ocenie Prezesa Urzędu, postanowienia określające zobowiązania stron oraz odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie tych zobowiązań stanowią obok zapisów

dotyczących ceny najważniejszy element porozumienia umawiających się stron. Zauważyć należy, że w przedmiotowej sprawie cena usługi nie podlega odrębnym ustaleniom co do zasady – taryfy opłat za usługi zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków uchwalane są przez upoważnione do tego organy administracji samorządowej. W związku z powyższym należy uznać, iż zawarcie we wzorcach umownych zapisów zwalniających MPWiK z odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług w przypadku braku wody na ujęciu, zanieczyszczenia wody na ujęciu w sposób zagrażający zdrowiu lub w przypadku przerw w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowo-kanalizacyjnych mogło być możliwe dzięki monopolistycznej pozycji, jaką zajmuje MPWiK na rynku właściwym. Wskazane zapisy nie wskazują bowiem, że zwolnienie z odpowiedzialności odszkodowawczej względem odbiorców dotyczy wyłącznie sytuacji niezawinionych przez dostawcę usług i za które nie ponosi on odpowiedzialności.

W tym kontekście podstawą oceny uciążliwości analizowanych postanowień umownych będą przepisy zawarte w art. 471 i n. Kodeksu cywilnego regulujące odpowiedzialność za szkodę spowodowaną niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania. Art. 471 Kodeksu cywilnego stanowi, że „dłużnik zobowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi”.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu w wodę, podstawowym obowiązkiem przedsiębiorstwa wodociągowo – kanalizacyjnego jest zapewnienie zdolności posiadanych urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych do realizacji dostaw wody w wymaganej ilości i pod odpowiednim ciśnieniem oraz dostaw wody i odprowadzania ścieków w sposób ciągły i niezawodny. Zgodnie z reżimem odpowiedzialności kontraktowej, przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne jest zatem obowiązane naprawić szkodę wynikłą z niewykonania tego zobowiązania, czyli przerw lub ograniczeń w świadczeniu usług, jeżeli jest to następstwem okoliczności, za które przedsiębiorstwo odpowiada. Zakres takich okoliczności obejmuje przede wszystkim działania i zaniechania własne przedsiębiorcy noszące znamiona winy (tzn. zachowania umyślne lub będące skutkiem niedołożenia należytej staranności), ale również działania lub zaniechania osób, z których pomocą wykonuje zobowiązanie (art. 474 K.c.). Przedsiębiorca w treści zawieranych umów może uchylić się od odpowiedzialności odszkodowawczej za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jedynie w zakresie zgodnym z art. 471 k.c. tj. w takich sytuacjach, które nie są skutkiem zawinionych przez niego działań lub zaniechań i za które nie ponosi odpowiedzialności. Przyjęcie odmiennego rozwiązania odbiegać będzie od kodeksowej zasady odpowiedzialności kontraktowej.

MPWiK w treści umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków zwalnia się z odpowiedzialności za ograniczenie lub wstrzymanie dostaw wody lub obniżenie jej ciśnienia oraz za ograniczenia lub przerwy w odbiorze ścieków między innymi w przypadku braku wody na ujęciu, zanieczyszczenia wody na ujęciu w sposób stwarzający niebezpieczeństwo dla zdrowia, przerw w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych. Ponieważ z treści tych zapisów nie wynika, że zwolnienie z odpowiedzialności dotyczy jedynie sytuacji niezawinionych przez Przedsiębiorcę i od niego niezależnych, stwarzają one zatem możliwość wprowadzenia odbiorców w błąd co do możliwości dochodzenia swoich praw (postanowienie umowy nie może bowiem wyłączyć stosowania przepisów kodeksu cywilnego), a tym samym w praktyce uniknięcia odpowiedzialności odszkodowawczej w każdej z wyżej wymienionych sytuacji niewykonania umowy lub nienależytego jej wykonania niezależnie od przyczyn wystąpienia tych okoliczności. Tak więc bez względu na

to, czy brak wody na ujęciu, zanieczyszczenie wody na ujęciu bądź przerwy w zasilaniu energetycznym wystąpią na skutek działań lub zaniechań Przedsiębiorcy (a więc przyczyn zawinionych przez Przedsiębiorcę) lub działań lub zaniechań osób, z których pomocą wykonuje zobowiązanie (np. zakład energetyczny), czy też na skutek okoliczności niezawinionych przez niego, może on zwolnić się z odpowiedzialności odszkodowawczej wobec odbiorców z tytułu ewentualnych szkód spowodowanych obniżeniem jakości świadczonych usług. Stanowi to zatem o uciążliwości kwestionowanych zapisów, pozbawiają one bowiem odbiorców możliwości dochodzenia od usługodawcy roszczeń odszkodowawczych w razie powstania szkód w wyniku pogorszenia jakości świadczonych usług na skutek okoliczności wymienionych we wzorcu umowy, a których pojawienie byłoby skutkiem działania lub zaniechania Przedsiębiorcy lub osób, z których pomocą zobowiązanie wykonuje. Brak wody na ujęciu może wynikać nie tylko z przyczyn naturalnych takich jak susza czy zmiany hydrogeologiczne, ale również z przyczyn leżących po stronie Przedsiębiorcy, który je eksploatuje. Należy bowiem zważyć, że pojęcie ujęcia wody zgodnie z art. 2 pkt 14 ustawy o zaopatrzeniu w wodę zawiera się w kategorii urządzeń wodociągowych, co do których przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne zobowiązane jest spełniać wymogi należytej dbałości, tak aby zapewnić dostawę wody w sposób ciągły i niezawodny. Może się zatem zdarzyć, że brak wody na ujęciu może być spowodowany uszkodzeniem urządzeń wchodzących w skład ujęcia wodnego, powstałego np. na skutek ich nieprawidłowej eksploatacji lub konserwacji. Analogicznie – zanieczyszczenie wody na ujęciu może być skutkiem działań lub zaniechań Przedsiębiorcy w zakresie eksploatacji urządzeń ujęcia wody, w tym np. filtrów czy osadników wody. W takim przypadku Przedsiębiorca, który – jak wskazał – jest właścicielem eksploatowanych ujęć wody, ponosi odpowiedzialność za niewłaściwą realizację lub brak realizacji umowy na mocy art. 471 i n. Kodeksu cywilnego. Jeżeli chodzi o przerwy w świadczeniu usług wywołane brakiem zasilania energetycznego urządzeń wodociągowo-kanalizacyjnych, należy wziąć pod uwagę – jako jedną z możliwych przyczyn wystąpienia tych okoliczności – zażalenie przez MPWiK z płaćnościami z tytułu dostaw energii elektrycznej na rzecz przedsiębiorstwa energetycznego bądź niedopełnienia przez Przedsiębiorcę obowiązku utrzymania należącej do niego wewnętrznej instalacji elektrycznej w należytych stanie technicznym, ale również działania i zaniechania samego przedsiębiorstwa energetycznego, które miałyby wpływ na wykonanie zobowiązania MPWiK wobec odbiorców jego usług. Całe ryzyko wystąpienia takich przypadków i związanego z nimi pogorszenia jakości świadczonych usług przenoszone jest – poprzez zapisy umów – na odbiorcę usług. Sytuację taką należy uznać za niedopuszczalną, a charakter kwestionowanych zapisów umów za uciążliwy dla odbiorcy.

Kolejną przesłanką niezbędną do wykazania naruszenia art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o okik jest dowiedzenie, że podlegające ocenie Prezesa Urzędu kwestionowane postanowienia umów przynoszą Przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści. Nieuzasadnione korzyści uzyskiwane przez dominanta powinny odpowiadać narzucanym odbiorcy uciążliwym warunkom umowy. Korzyści wówczas można uznać za nieuzasadnione, jeżeli na tle umowy stwarzają przedsiębiorcy sytuację korzystniejszą aniżeli taka, która odzwierciedla ekwiwalentność w danym i podobnych stosunkach umownych. Orzecznictwo stoi na stanowisku, że korzyści te powinny być osiągnięte kosztem kontrahenta i pozostawać w normalnym związku przyczynowym z narzucanymi kontrahentowi uciążliwymi warunkami umów. Jak zostało wykazane powyżej, wyłączenie odpowiedzialności MPWiK w każdym przypadku pogorszenia jakości świadczonych usług na skutek wystąpienia wskazanych w postanowieniach wzorca umowy okoliczności, stanowi o uciążliwym charakterze tych postanowień. Jednocześnie jest niewątpliwie korzystne dla Przedsiębiorcy – nie musi się on

bowiem liczyć z koniecznością wypłaty odszkodowania odbiorcy usług w sytuacji, gdy zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności kontraktowej byłoby do tego zobowiązane.

MPWiK poinformowało, że do dnia 8 sierpnia 2006 r. (tj. do dnia datującego pismo będącego odpowiedzią na zawiadomienie o wszczęciu niniejszego postępowania antymonopolowego) żaden z zapisów umowy będących przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu, nie znalazł zastosowania w praktyce. W tym kontekście istotne jest podkreślić, iż nieuzasadnione korzyści mogą pojawić się po stronie przedsiębiorcy narzucającego warunki umów już w chwili zawarcia umowy lub też w okresie późniejszym, gdy zaistnieją okoliczności pozwalające na zastosowanie uciążliwego zapisu. Dla bytu praktyki nie jest bowiem konieczne wystąpienie negatywnego skutku w postaci eksploatacji pozycji rynkowej w warunkach ograniczonej konkurencji. Wystarczy, że zaistniało zagrożenie wystąpienia takiego skutku. Praktyką ograniczającą konkurencję jest już bowiem sama próba osiągnięcia przez przedsiębiorcę zajmującego pozycję dominującą na rynku określonego skutku (por. E. Modzelewska – Wąchał *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*, Wyd. Twigger, Warszawa 2002, s. 97). Tym samym sama możliwość wystąpienia skutków praktyki ograniczającej konkurencję (w tym przypadku faktycznego osiągnięcia przez MPWiK nieuzasadnionych korzyści z tytułu realizacji uciążliwych warunków umownych) wystarcza dla stwierdzenia naruszenia art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie również w orzecznictwie antymonopolowym (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 23 czerwca 1999 r. sygn. akt XVII Ama 26/99 lub wyrok z dnia 7 lipca 2004 r. sygn. akt XVII Ama 65/03). Podobne stanowisko wyraził wcześniej Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 12 maja 1997 r. sygn. akt I CKN 114/97 wskazał, że istota rozpoznawanej sprawy nie sprowadza się do tego, czy przedsiębiorca, któremu postawiono zarzut naruszenia ustawy antymonopolowej odnosi korzyści z całości prowadzonej działalności gospodarczej, lecz do tego, czy w zawieranych umowach zastrzega sobie nieuzasadnione korzyści.

W związku z powyższym zostały spełnione wszystkie przesłanki, o których mowa w art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o okik wymagane do uznania postawionych w punktach I.1-I.3. zarzutów za uzasadnione.

W tym miejscu należy się również odnieść do kwestii podniesionych przez Przedsiębiorcę, a mianowicie naruszenia wymogu zachowania spójności poglądów organu administracji publicznej. Przedsiębiorca powołał się na postępowanie prowadzone przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegaturę w Łodzi sygn. RŁO/62-6/04/PJ, w trakcie którego dokonano kontroli z zakresu stosowania niedozwolonych postanowień umownych. Jak wskazał Przedsiębiorca, po dokonaniu wymaganych przez Organ Antymonopolowy zmian w treści kontrolowanych wzorców, w piśmie sygn. RŁO/62-6/04/PJ-3 stwierdzono, iż „kontrola nowych, poprawionych wzorców umownych nie wykazała naruszeń praw i interesów konsumentów”. Zgodnie z oświadczeniem Przedsiębiorcy zapisy w stosowanych wzorcach umów nie zmieniły się od tamtego czasu. Ustosunkowując się do powyższego oraz mając na względzie art. 8 kodeksu postępowania administracyjnego mówiącego, iż „Organy administracji publicznej obowiązane są prowadzić postępowanie w taki sposób, aby pogłębiać zaufanie obywateli do organów Państwa oraz świadomość i kulturę prawną obywateli”, należy zważyć następujące okoliczności. Po pierwsze, należy podkreślić, iż postępowania (tj. niniejsze oraz o sygnaturze RŁO/62-6/04/PJ) prowadzone były w oparciu o inną podstawę prawną, a tym samym ocena badanych okoliczności opierała się o inne kryteria. W niniejszym postępowaniu antymonopolowym Prezes Urzędu nie orzeka o bezprawności zapisów stosowanych we wzorcach umów, dowodzi natomiast, że zapisy te przynoszą (choćby potencjalnie) nieuzasadnione korzyści Przedsiębiorcy przy swej

jednoczesnej uciążliwości dla kontrahentów Przedsiębiorcy. Narzucanie takich postanowień umownych, w sytuacji gdy Przedsiębiorca dysponuje pozycją dominującą na rynku właściwym, jest zakazane – zgodnie z art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o okik. Należy zważyć, iż wynikający z przepisu art. 8 kodeksu postępowania administracyjnego wymóg spójności działań organu administracji publicznej odnosi się do „poglądów wyrażonych w decyzjach organu administracji w odniesieniu do tego samego adresata, wydanych na tle takich samych stanów faktycznych, ze wskazaniem tej samej podstawy prawnej decyzji” (Łaszczycza G., Marzysz C., Matan A., Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Kantor Wydawniczy Zakamycze, Zakamycze 2005, s. 140). Ponadto, należy zwrócić uwagę również na ewolucję linii orzeczniczej Organu Antymonopolowego.

W związku z powyższym należało orzec jak w punktach I.1, I.2. oraz I.3. sentencji niniejszej decyzji.

I. 4. W przedmiotowym postępowaniu antymonopolowym został również postawiony Przedsiębiorcy zarzut nadużywania pozycji dominującej na rynku właściwym polegającego na narzucaniu odbiorcom uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków w drodze zamieszczenia w ich treści zapisu przewidującego, iż w przypadku zaboru wodomierza zawinionego przez usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się odpowiednio do ilości, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociągowego od dnia ostatniego odczytu wodomierza, co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o okik.

Dla stwierdzenia praktyki ograniczającej konkurencję zdefiniowanej powyżej konieczne jest łączne wystąpienie następujących przesłanek:

- pozycji dominującej przedsiębiorcy na rynku właściwym,
- narzucania przez tego przedsiębiorcę określonych warunków umów,
- warunki te mają uciążliwy charakter,
- przynoszą one przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści.

Jak wykazano powyżej, MPWiK zajmuje silną pozycję dominującą na rynku dostaw wody i odprowadzania ścieków na rynku właściwym w sprawie. Dowiedziono również, że w okolicznościach niniejszej sprawy doszło do narzucenia przez Przedsiębiorcę odbiorcom usług warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków. Dla stwierdzenia naruszenia zakazu określonego w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o okik konieczne jest zatem wykazanie, że kwestionowane warunki umów mają również w tym przypadku uciążliwy charakter i przynoszą przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści.

W zakwestionowanym punkcie I.4. niniejszej decyzji warunku umowy, MPWiK w sposób arbitralny uregulował zasady ustalania ilości wody będącej podstawą rozliczenia w przypadku zaistnienia opisanych wyżej sytuacji. Ustalono tę ilość na maksymalnym możliwym poziomie - w oderwaniu od zaistniałego stanu faktycznego, tj. od rzeczywistej ilości wody pobranej przez odbiorcę usług oraz wysokości rzeczywiście poniesionej przez Przedsiębiorcę szkody będącej skutkiem niewykonywania warunków umowy przez usługobiorcę. Zdaniem Prezesa Urzędu świadczy to o uciążliwości rozpatrywanego postanowienia umownego.

Wprawdzie ani ustawa o zaopatrzeniu w wodę, ani przepisy wykonawcze do tej ustawy nie regulują sposobu rozliczeń w przypadku zawinionego przez usługobiorcę zaboru,

uszkodzenia lub zerwania plomb wodomierza, jednak zważyć należy, że ustawa ta przewiduje określone sankcje względem odbiorców, którzy spełniają przesłanki zawarte w kwestionowanych warunkach umownych. Zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy, w razie stwierdzenia nielegalnego poboru wody, tj. między innymi w przypadku celowego uszkodzenia wodomierza, przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ma prawo odciąć dostawę wody. Z kolei art. 28 ust. 2 pkt 1 tej ustawy stanowi, że ten, kto uszkadza wodomierz główny, zrywa lub uszkadza plomby umieszczone na wodomierzach, a także wpływa na zmianę, zatrzymanie lub utratę właściwości lub funkcji metrologicznych wodomierza głównego lub urządzenia pomiarowego, podlega karze grzywny w wysokości do 5000 zł.

Niezależnie od powyższego Przedsiębiorca może dochodzić od usługobiorcy naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych, tj. w oparciu o zasady odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez sprawcę z własnej winy bądź odpowiedzialności za szkodę z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Zastosowanie powinien zatem znaleźć tu art. 415 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym *kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, zobowiązany jest do jej naprawienia* lub art. 471 kodeksu cywilnego mówiący, iż *dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi*. Z brzmienia powyższych przepisów w zestawieniu z art. 6 k.c. wynika, że ciężar dowodu co do wykazania przesłanek odpowiedzialności za wyrządzoną przez usługobiorcę szkodę, spoczywa na poszkodowanym – MPWiK. Przedsiębiorca powinien zatem wykazać, że poniósł szkodę, wykazać wysokość tej szkody oraz istnienie związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy szkodą a zawinionym działaniem usługobiorcy. W ramach realizacji roszczeń odszkodowawczych dostawca może dochodzić zapłaty za naprawę wodomierza lub zabudowanie nowego wodomierza i jego legalizację, ale także uiszczenia przez usługobiorcę zapłaty za wodę pobraną w okresie od ostatniego odczytu wodomierza do czasu usunięcia powstałych z winy usługobiorcy nieprawidłowości, a maksymalna ilość pobranej wody, za którą zapłaty może żądać dostawca w ramach odszkodowania może być istotnie równa ilości wody, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociągowego. Kwestionowane postanowienie umowne zwalnia jednak MPWiK z obowiązku udowodnienia powstałej szkody jak i istnienia związku pomiędzy szkodą a zawinionym działaniem usługobiorcy, co stawia MPWiK w sytuacji uprzywilejowanej w stosunku do kontrahentów.

Jednocześnie w ocenie Prezesa Urzędu, ustalając - w przypadkach stwierdzenia zawinionych przez usługobiorcę działań, o których mowa w przedmiotowym postanowieniu umownym – ilość pobranej wody w okresie od ostatniego odczytu wodomierza do czasu wykrycia nieprawidłowości Przedsiębiorca może wzorować się na rozwiązaniach przyjętych w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 marca 2002 r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, a mówiących o średnim zużyciu wody w określonym przedziale czasowym, lub ewentualnie na rozwiązaniach przewidzianych przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 14 stycznia 2002 r. w sprawie przeciętnych norm zużycia wody. Oczywiście, ustalona w ten sposób ilość pobranej wody może być skorygowana w przypadku udowodnienia, że faktyczne zużycie wody różniło się od wcześniej przyjętego. W tym kontekście należy zauważyć, iż domniemane zagospodarowanie wody w ilości jaka może przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wydaje się, zwłaszcza w odniesieniu do osób fizycznych – konsumentów, z racjonalnego punktu widzenia wysoce nieprawdopodobne.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu uznał, iż warunek umowy, zgodnie z którym w przypadku zawinonego przez usługobiorcę zaboru wodomierza lub wykazania, że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się odpowiednio do ilości, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociągowego od dnia ostatniego odczytu wodomierza, ma uciążliwy charakter.

Kolejną przesłanką niezbędną do stwierdzenia naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o okik, jest wykazanie, iż kwestionowany warunek umowy przynosi Przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści. Osiągane przez podmiot gospodarczy stosujący praktykę określoną w tym przepisie nieuzasadnione korzyści są odpowiednikiem uciążliwych warunków umów w warunkach ekwiwalentności wzajemnych świadczeń stron umowy i oznaczają sytuację korzystniejszą od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. Nieuzasadnione korzyści powinny pozostawać w normalnym związku przyczynowym z narzuconymi kontrahentowi uciążliwymi warunkami umowy.

Nieuzasadnione korzyści osiągnane przez MPWiK w analizowanej sytuacji polegają na możliwości obciążenia odbiorców usług kosztami usługi, która nie została na ich rzecz wykonana, co jest bezpośrednią konsekwencją narzucenia postanowień umownych zakwestionowanych w punkcie I.4. niniejszej decyzji. Dzięki tym postanowieniom Przedsiębiorca ma ponadto możliwość zwolnienia się z obowiązku udowodnienia, jaki był rzeczywisty lub domniemany pobór wody w okresie od ostatniego odczytu wodomierza do czasu usunięcia nieprawidłowości. Uniknięcie kosztów i wysiłków związanych z wykazaniem wysokości poniesionej szkody również może być dla MPWiK źródłem dodatkowych korzyści, których osiągnięcie jest rezultatem zastosowania zakwestionowanych przez Prezesa Urzędu uciążliwych warunków umownych.

Tym samym zostały spełnione wszystkie przesłanki, o których mowa w art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o okik wymagane do uznania postawionego w punkcie I.4. zarzutu za uzasadniony.

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie I.4. sentencji niniejszej decyzji.

I.5. Kolejną zarzucaną MPWiK praktyką ograniczającą konkurencję jest nadużywanie pozycji dominującej na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę oraz na lokalnym rynku zbiorowego odprowadzania ścieków, w drodze narzucania uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, z których wynika, iż odbiorca usług może domagać się od Przedsiębiorcy obniżenia należności w razie dostarczenia wody o pogorszonej bądź złej jakości, jednak – jeżeli taryfa nie stanowi inaczej - obniżenie to nie może być większe niż 10% należności za wodę dostarczoną w okresie trwania zakłócenia, co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o okik.

Dla stwierdzenia praktyki ograniczającej konkurencję zdefiniowanej powyżej konieczne jest łączne wystąpienie następujących przesłanek:

- pozycji dominującej przedsiębiorcy na rynku właściwym,
- narzucania przez tego przedsiębiorcę określonych warunków umów,
- warunki te mają uciążliwy charakter,
- przynoszą one przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści.

Jak wykazano powyżej, MPWiK zajmuje silną pozycję dominującą na rynku dostaw wody i odprowadzania ścieków na rynku właściwym w sprawie. Dowiedziono również, że w okolicznościach niniejszej sprawy doszło do narzucenia przez Przedsiębiorcę odbiorcom usług warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków. Dla stwierdzenia naruszenia zakazu określonego w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy antymonopolowej konieczne jest zatem wykazanie, że kwestionowane warunki umów mają również w tym przypadku uciążliwy charakter i przynoszą przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści.

Analizując uciążliwość przedmiotowego zapisu należy podkreślić, że o ile konieczność zawarcia w umowie odpowiednich zapisów przewidujących możliwość obniżenia należności z tytułu dostaw wody o pogorszonej jakości i pod nieodpowiednim ciśnieniem jest zrozumiała, to ustalenie maksymalnej wartości tego upustu w oderwaniu od faktycznego stopnia pogorszenia jakości usług w sposób jawny łamie zasadę ekwiwalentności świadczeń.

W przedmiotowym przypadku, w razie dostarczenia wody o nieodpowiedniej jakości, należność za wodę może zostać obniżona o co najwyżej 10%. Wysokość upustu nie została uzależniona od stopnia odbiegania jakości wody od parametrów określonych w umowie. W związku z tym może dojść do sytuacji, w której nastąpi udzielenie upustu w wysokości odpowiadającej 10% należności, lecz jakość zużytej przez odbiorcę wody przemawiałaby za podwyższeniem wartości upustu. Okoliczność, iż na podstawie kwestionowanego postanowienia umownego Przedsiębiorca może ograniczyć swoją odpowiedzialność finansową względem odbiorcy w przypadku, gdy świadczy usługi o obniżonej jakości stanowi o uciążliwości przyjętego w umowie sposobu ustalania wielkości bonifikaty. Jak wskazał Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Antymonopolowy w wyroku z dnia 11 marca 2002 r. (sygn. akt XVII Ama 52/01) upust stanowi „dopełnienie niepełnego świadczenia dostawcy poprzez odpowiednie obniżenie wartości świadczenia pieniężnego w celu przywrócenia ekwiwalentności świadczeń stron w umowie wzajemnej”. Kwota upustu powinna być zatem adekwatna do stopnia odbiegania od standardów jakości wody i współmierna do stopnia możliwości jej wykorzystania. W związku z powyższym, stosowanie w umowach zapisu w sposób arbitralny określającego górną granicę bonifikaty na poziomie 10% należności za wodę ma w ocenie Prezesa Urzędu uciążliwy charakter.

Uciążliwemu charakterowi zarzucanej praktyki odpowiadają osiągnane przez Przedsiębiorcę nieuzasadnione korzyści. Nieuzasadniona korzyść osiągnana przez MPWiK w przedmiotowym przypadku wynika z możliwości pobierania opłat za wodę pogorszonej lub złej jakości w wysokości ustalonej z naruszeniem wspomnianej zasady ekwiwalentności świadczeń. W sytuacji, gdy ustalony poziom maksymalnego obniżenia należności za dostarczoną wodę nie będzie adekwatny do stopnia pogorszenia jakości usługi, Przedsiębiorca może uzyskać dodatkową korzyść. Umowne ułożenie stosunków między stronami w zakresie ustalania upustów jakościowych winno uwzględniać zatem wszelkie okoliczności pozwalające ustalić wielkość upustu tak, aby zachować ekwiwalentność wzajemnych świadczeń.

Bez znaczenia w tym kontekście jest sformułowanie kwestionowanego zapisu w trybie warunkowym: „(...) jeżeli taryfa nie stanowi inaczej - obniżenie to nie może być większe niż 10% należności za wodę dostarczoną w okresie trwania zakłócenia”. Takie sformułowanie nie zmienia faktu, iż zapis ten ma uciążliwy dla kontrahentów Przedsiębiorcy charakter i przynosi nieuzasadnione korzyści temuż Przedsiębiorcy. Tym bardziej, że powoływane przepisy taryfy odnośnie warunków płatności mówią jedynie, iż „odbiorca usług dokonuje zapłaty za dostarczoną wodę i odprowadzone ścieki na warunkach i w terminach określonych w

umowie” (dowód: karta nr 29). Ponadto w przywołanych przepisach taryfy nie ma bezpośredniego odniesienia do przypadku możliwości obniżenia należności z tytułu pogorszenia jakości dostarczanej wody.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że narzucanie przez MPWiK odbiorcom usług warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, z których wynika, iż odbiorca usług może domagać się od Przedsiębiorcy obniżenia należności w razie dostarczenia wody o pogorszonej bądź złej jakości, jednak – jeżeli taryfa nie stanowi inaczej - obniżenie to nie może być większe niż 10% należności za wodę dostarczoną w okresie trwania zakłócenia, narusza zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o okik. Przedmiotowy zapis ma bowiem uciążliwy charakter i wiąże się z możliwością osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści przez Przedsiębiorcę.

Stąd należało orzec jak w punkcie I.5. sentencji niniejszej decyzji.

W piśmie z dnia 13 listopada 2006 r., korzystając z prawa do końcowego wypowiedzenia się co do zebranych materiałów dowodowych, Przedsiębiorca przedstawił nowy wzór umowy, w którym wyeliminowano kwestionowane w niniejszym postępowaniu postanowienia umowne bądź zmieniono ich treść w taki sposób, aby nie miały uciążliwego dla kontrahentów Przedsiębiorcy charakteru i nie przynosiły mu nieuzasadnionych korzyści. MPWiK nie przedstawił jednakże dowodu na wprowadzenie nowego wzorca umowy do obrotu gospodarczego. Zobowiązał się jedynie do przedstawienia kopii umowy zawartej według tegoż wzorca do dnia 30 listopada 2006 r.

Wobec powyższego należało orzec jak w punktach I.1.-I.5. sentencji decyzji.

II. Zgodnie z treścią art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy o okik, jeżeli przedsiębiorca dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 8, Prezes Urzędu może nałożyć w drodze decyzji karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

W punkcie I sentencji niniejszej decyzji uznano za ograniczające konkurencję i naruszające zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o okik praktyki MPWiK polegające na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków poprzez narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków. Prezes Urzędu uznał zasadność wszystkich czterech postawionych przedsiębiorcy zarzutów.

MPWiK w 2005 roku osiągnęło przychód w wysokości (tajemnica przedsiębiorstwa) zł (dowód: karta nr 33). 10% tej kwoty, a więc maksymalna kara, jaka może zostać nałożona na Przedsiębiorcę zgodnie z art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy o okik wynosi (tajemnica przedsiębiorstwa)zł.

Kryteria brane pod uwagę przy ustalaniu kary pieniężnej na podstawie art. 101 ustawy o okik ustalone zostały w art. 104 w/w ustawy. Zgodnie z tym przepisem przy ustalaniu kary należy brać pod uwagę okres, stopień i okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy antymonopolowej. Wysokość nałożonej kary powinna spełniać również funkcję prewencyjną, tj. zapobiegać w przyszłości naruszeniom przepisów ustawy antymonopolowej, a także represyjną, tzn. stanowić reperkusję za jej naruszenie. W zależności od stopnia naruszenia przepisów ustawy, ustala się funkcję prewencyjną lub represyjną za wiodącą.

Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu wziął pod uwagę, iż stosowane przez MPWiK praktyki ograniczające konkurencję mają charakter eksploatacyjny, polegają na

wykorzystaniu posiadanej silnej pozycji rynkowej kosztem słabszych uczestników rynku, w efekcie czego zagrożony jest interes publicznoprawny. Niedozwolone działania stosowane przez Przedsiębiorcę wymierzone były we wszystkich kontrahentów, z którymi zawarto umowy na podstawie wzorca umowy wykorzystywanego w dacie wszczęcia przedmiotowego postępowania. Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, iż znaczący udział wśród odbiorców MPWiK mają konsumenci, którzy należą do najsłabszych uczestników obrotu gospodarczego.

Miarkując karę Prezes Urzędu postanowił także wziąć pod uwagę wyjaśnienia skarżonego Przedsiębiorcy wskazujące na to, iż naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie było z jego strony działaniem zamierzonym, nakierowanym na osiągnięcie korzyści finansowych kosztem słabszych kontrahentów. Przy określaniu wysokości kary wzięto ponadto pod uwagę, że skarżony przedsiębiorca dopuścił się naruszenia przepisów ustawy antymonopolowej po raz pierwszy. Nie bez znaczenia jest również fakt, iż MPWiK przedsięwziął kroki zmierzające do zaniechania zarzucanej mu praktyki przedstawiając w piśmie z dnia 13 listopada 2006 r. poprawiony wzorec umowy oraz zobowiązanie do przedstawienia Prezesowi Urzędu do 30 listopada 2006 r. kopii przykładowej umowy zawartej według nowego, poprawionego wzorca. Zważono również, iż do Prezesa Urzędu nie wpłynęły żadne skargi odbiorców świadczonych przez Przedsiębiorcę usług w związku z realizacją zakwestionowanych w niniejszej decyzji warunków umów oraz to, iż MPWiK nie osiągnęło z ich tytułu korzyści finansowych.

W związku z powyższym ustalono wysokość kary na kwotę 3 000 zł (słownie złotych: trzy tysiące). W ocenie Prezesa Urzędu wymierzona kara w wysokości około (tajemnica przedsiębiorstwa) przychodu osiągniętego przez MPWiK w 2005 r. i stanowiąca około 1,5% maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i współmierna do możliwości finansowych Przedsiębiorcy. Prezes Urzędu, kierując się potrzebą przeciwdziałania stosowaniu praktyk ograniczających konkurencję na rynku uznał, że orzeczona kara powinna spełniać przede wszystkim funkcję prewencyjną i dyscyplinującą, tak aby zapobiec w przyszłości naruszeniom przez MPWiK przepisów ustawy antymonopolowej.

Wobec powyższego orzeczono jak w pkt II sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 105 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o okik w związku z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

Z upoważnienia

Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Łodzi

Iwona Bielska

Otrzymuje:
Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i
Kanalizacji w Poddębicach Sp. z o.o.
ul. Parzęczewska 29/35
99-200 Poddębice